

Lövith Egon A Róla Írt Könyv Bemutatóján



Kolozsváron, a Bánffy-palota felső emeletén lévő, a képen látható szép nagy díszteremben volt 2002-ben annak a könyvnek a bemutatása, amit Rostas írt rólam. 2002-ben jelent meg Kolozsváron Gabriela Rostasnak (az Antena 1 tévécsatorna rovatszerkesztőjének) egy velem készített könyve, amit kérdés-felelet alapján írtunk, de aminek egy kicsit irodalmi igénye is van, és nagyjából összefoglalja az életemet. A címe ?Lumea într-un cartof? [A világ egy krumpliban], román és angol szöveggel. [Lövith Egon középen látható, a rá jellemző félrecsapott beretben.] A közönség a túlsó oldalon volt. Mellettem van Rostas, a következő meg a múzeum volt igazgatónője. Balról a negyedik egy román festő kollégám, Dr. Dumitrascu. A könyv kiadója is itt van a képen. Az első balra, ő Zolti. Pattantyus Zoltán nagyapjával együtt voltam a főiskolán, de az apjával is jóban voltam, már gyermekkor óta jól ismerem. Amikor Zolti beiratkozott a Képzőművészeti Főiskolára, a szülei érdekesnek tartották, hogy elküldjék hozzám. Valamilyen mentori szerepre számítottak, gondolom, és ebből kitűnő viszony alakult ki közöttünk. Csodálatosan jó karaktere van, és nagy segítségemre van, amit én igyekszem a magam módján viszonzni, a tapasztalatommal meg amivel tudok, segíteni. 2000-ben vagy 2001-ben vettem egy kocsit, de én már nem tudok vezetni, és őt kértem meg, hogy a kocsival hozzon-vigyen engem. Közjegyzőnél is megegyeztünk, három évre kölcsönadtam a kocsit, amit ő természetesen használhat. Törődik velem, segít, hogy az élelmezésem meglegyen: minden másnap hozza az ételt a zsidó kantinból. De be is vásárol, ha kell, orvoshoz, kórházba is elvisz. A házbéremet és a műtermet is intézi, az adókat fizeti, ez mind rendkívül fontos segítség nekem. 2002-ben, a könyvem megjelenése után két-három hónapra jött a díjkitüntetés. A hitközségnek az egyik vezető embere egy bukaresti delegációval jött -- azt hiszem Dorin Dorelnek hívják, aki egy közismert román író, de zsidó újságban is írt --, ő hozta a díjat nekem. Egy időben adtak nekünk Izsák Mártonnal. [Izsák Márton Marosvásárhelyen 2004-ben elhunyt zsidó szobrászművész. A Centropa vele is készített interjút.] Felhívtak mind a kettőnket Bukarestbe, de ő sem ment a 90 évével, és én sem a 80 évemmel. Akkor kénytelenek voltak eljönni hozzánk külön-külön. Nyolc órakor volt Marosvásárhelyen, és két óra múlva idejöttek Kolozsvárra. Én most vettem részt ilyesmin először: egy pár szót mondanak arról, hogy mekkora művész, s méltatják. A díjra oda van írva, hogy az életművéért. ?Ez a Romániai Zsidó Hitközségek Szövetségének személyes díja, Kiválósági Diploma, Speciális Díj Lövith Egon szobrásznak, az

összes műveiért?, dr. Nicolae Cajan és Aurel Iulian ügyvéd. Az utóbbi időben nagyon jól fogadták a képeimet, s ez adott nekem egy olyan lendületet, hogy egyszerűen nem tudok megállni, még most is festek.